

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Σεξουσία» από το Θέατρο «Διόνυσος»

ΦΑΙΝΕΤΑΙ πως το θέατρο της Αγοράς του Αγίου Ανδρέου είναι στοιχειωμένο με το πνεύμα της επιθεώρησης, που αναβιώνει εκεί σε τακτά διαστήματα. Αυτή τη φορά το πνεύμα ενσαρκώθηκε στο νέο θεατρικό σχήμα, το «Διόνυσος». Ο χώρος κρατάει τις αναμνήσεις από τις προηγούμενες αναβιώσεις, όταν ο Παπαδημήτρης, η Κακουράτου και άλλοι παλαίμαχοι της επιθεώρησης εναντιώνονταν στη φυσική φθορά του είδους και προσπαθούσαν να εκσυγχρονίσουν μερικά από τα χαρακτηριστικά του χωρίς να αλλοιώσουν τα παραδοσιακά. Συνέβηκε ένα από τα δύο ή οι αλλαγές δεν ήταν αυτές που έπρεπε, ή το είδος δεν διαθέτει την αναγκαία ευελιξία και προσαρμοστικότητα. Και τώρα παρακολουθούμε τις προσπάθειες ενός καινούριου σχήματος. Η διαθεσιμότητα του χώρου και η ύπαρξη παγοποιημένου από παλιά κονδυλίου του ΘΟΚ για την επιχορήγηση θιάσων «μουσικού θεάτρου» στήριξαν αυτή την προσπάθεια.

Η «Σεξουσία» λοιπόν -και ο τίτλος έρχεται να συμπληρώσει τη φετινή ρεπερτοριακή τάση μετά από το «Σεξ το επιούσιον» και το «Σεξ, ναρκωτικά και ροκ εν ρολ»- η οποία να μην βασίζεται σε κείμενα και παραγωγές διαφορετικού ύφους και ποιότητας, αλλά πάντα εκμεταλλεύεται την εμπορικότητα της ορολογίας. Έτσι και οι δημιουργοί της «Σεξουσίας» δηλώνουν και διαφημίζουν μέσω του τίτλου το προϊόν τους.

Η επιθεώρηση είναι στιγμιαία φωτογραφία της κοινωνίας, συχνά ηθελημένα πρόχειρη και από παράξενη γωνιά παρμένη, η οποία στόχο έχει να αρπάξει το ηθικό κλίμα της ημέρας, τα γούστα, τα ενδιαφέροντα, τα επίκαιρα και τα εφήμερα. Αν, λοιπόν, τα κείμενα της «Σεξουσίας» και η βασισμένη σ' αυτά παράσταση αποτελούν πορτρέτο, αυτό το πορτρέτο απεικονίζει τη σημερινή κυπριακή κοινωνία από τη μέση και κάτω. Βέβαια, ο κάθε δημιουργός δικαιούται να κάνει τις δικές του θεματικές επιλογές, όμως έτσι η εικόνα του «κάτω μισού» βγαίνει σε κάπως τρομακτική μεγέθυνση. Όταν το μισό παίρνει τη θέση του όλου,

αυτό είναι παραμόρφωση. Και η λογοτεχνική καρικατούρα ή αλλιώς σάτιρα που είναι το όπλο της επιθεώρησης δεν πρέπει να παραμορφώνει, επειδή τότε το πορτρέτο δεν θα μοιάζει...

Πιστεύω, πως η υπερβολική επιμονή της «Σεξουσίας» στο ομώνυμο θέμα φτάνει και περιορίζει την παράσταση. Τα κείμενα του Μ. Μουσουλιώτη «Γυναίκες», του Νέαρχου Ιωάννου «Big husband», του Αλέξανδρου Κωνσταντινίδη «Σύμβουλος γάμου», προλάβαν, παρά τη μικρή τους διάρκεια, να εξαντλήσουν το θέμα τους και να περιπέσουν σε επαναλήψεις. Ο αυτοαπόκλεισμός της παράστασης απ' όλα τα υπόλοιπα πιθανά θέματα της σημερινής μας ζωής που χρήζουν σάτιρας ήταν, κατά την άποψή μου, λανθασμένος.

Ο σκηνοθέτης της παράστασης, Θάνος Πεττεμερίδης, στο σημείωμά του στο πρόγραμμα της παράστασης προλαβαίνει τους πιθανούς επικριτές της παράστασης, λέγοντας ότι είναι φιλολογική ιδεοληψία να θέλει κανείς από το θέατρο να προβληματίζει τους θεατές του και να τους διδάσκει. Δηλώνει, ότι το γνήσιο και αυθεντικό θέατρο πρέπει να έχει σκοπό μόνο τη διασκέδαση του θεατή και υπογραμμίζει ότι απευθύνεται στον αθώο θεατή, που δεν ντρέπεται «απλώς να διασκεδάσει» και όχι στο θεατή ένοχο, που θέλει ηθικοδιδασκαλίες και μηνύματα για να δικαιολογήσει την ένοχη του επιθυμία να διασκεδάσει. Δεν ξέρω, σε ποια κατηγορία εμπίπτουμε, αλλά ειλικρινά οι «συμπλεγματικές ενοχές» μας δεν φτάνουν ως το σημείο να ζητάμε από μια επιθεώρηση να ηθικολογεί και να στέλνει βαθιά μηνύματα.

Ζητάμε όμως εξυπνάδα στα κείμενα, ποιότητα στο χιούμορ, βαθύ νυστέρι στη σάτιρα, μπρίο στο παίξιμο, ομορφιά στη σκηνική παρουσίαση, ευθυμία στη χορογραφία και κίνηση. Απ' όλα αυτά θα προκύψουν και η ψυχαγωγία και η διασκέδαση.

Τον ηθοποιό Θάνο Πεττεμερίδη τον χαρήκαμε και στον Σαίξπηρ και στον Μίλερ και στον «Καραγκιόζη». Δεν είναι το είδος που κάνει τη διαφορά, είναι η ποιότητα. ●